

1

„See on kohe siinsamas,“ ütles vana mees ja lükkas kuuseoksa kõrvale.

William Wisting järgnes talle mööda kitsast rada, mis oli hakanud kinni kasvama. Alguses oli ta arvanud, et kogu see retk on aja raiskamine, kuid miski ütles talle, et see, mis neid sügavamal metsas ees ootab, on seotud juhtumiga, mis seisis täna ajalehtede esikülgedel.

Ta vaatas Nils Hammeri poole, veendumaks, et kolleeg tuleb ikka järele. Suur politseinik hingas palavuse tõttu raskelt, ta laubale olid ilmunud väikesed higipiisad.

Nad olid teest vaid umbes viiekümne meetri kaugusel, kuid tihe taimestik nende ümber summutas kõik väljastpoolt kostvad tuttavad helid. Wisting võttis taskust mobiiltelefoni ja vaatas, et oleks levi, igaks juhuks, kui Ingrid peaks helistama. Teda valdas halb tunne. Ingrid oleks pidanud juba helistama. Endast mingit elumärki andma.

Mees nende ees kõndis, justkui oleks tal kiire. Wisting lükkas mõned rippuvad oksad kõrvale ja järgnes kummargil talle puude vahele, kuni taevast vaevu paistis. Siis mets äkki avanes ja nad jõudsid lagendikule. Teed juhtinud vana mees astus paar sammu kõrvale ja lasi politseinikel ees minna.

Wisting jäi seisma ja vaatas otse ette. Kusagil praksatas oks ja mõned linnud tõusid lendu. Siis saabus vaikus.

„Minu suvila on seal künka otsas,“ ütles mees, kõhatas ja osutas sinnapoole. „Siinsed hääled hoidsid mind pool ööd üleval.“

Wisting tundis, kuidas üks higipiisk mööda selgroogu alla veereb. Ta avas särgi ülemise nööbi ja hakkas käiseid üles käärima. Tema pilk libises üle väikese rohtunud lagendiku, mis nende ees avanes.

„Mis te arvate?“ jätkas mees, kui kumbki politseinik midagi ei öelnud.

„Hmm,“ vastas Wisting ebamääraselt. Ta kallutas pead ja silmitses ristkülikukujulist auku, mis oli kaevatud väikese lagendiku keskele. Siis astus ta paar sammu edasi, et vaadata, ega selle põhjas midagi ole.

„Milliseid hääli te kuulsite?“ küsis Hammer.

„Seda on raske seletada.“ Vana mees tõmbas tagataskust välja tubakapaki. „Sellist nagu hala.“

„Hala?“

„Jah, ma ei oska seda teisiti kirjeldada,“ lausus mees ja raputas sigaretipaberile tubakat. „Alguses arvasin, et äkki on mõni vigastatud loom. Siin kandis on palju metskitsi. Aga ma ei saanud rahu, ja kui valgeks läks, tulin vaatama ning leidsin selle.“

Wisting tegi vestlust kuulates tiiru ümber augu ja mullakuuja selle kõrval. Puuoksad lasid päikesevalgust läbi jaokaupa ja paigale langes kummaline kuma. Ta kükitas ja võttis peotäie mulda. See oli pärast nädalatepikkust põuaaega kuiv ja pude ning iseloomuliku punaka tooniga, mis ilmselt tuli suurest rauasisaldusest. Maapinnal olid vähemalt kahe inimese jalgajäljed, kuid neist ei andnud välja lugeda muud, kui et üks kingapaar oli teisest veidi suurem.

„Kuu jalga?“ küsis Hammer ja nookas peaga augu poole.

Wisting ajas end püsti ja silmitses siledaid servi.

„Ei,“ vastas ta käsi puhtaks pühkides. „Kuid piisavalt sügav, et mida iganes sa siia matad, seda ei nähta enam kunagi.“

Tuuleilil pani puud nende ümber elama. Wisting tõstis pilgu ja märkas musta lindu pea kohal tiirlemas.

„Ronk,“ ütles vana mees selgituseks ja süütas sigareti.
„Nad pesitsevad Korpäsi lähedal.“

Wisting noogutas ja võttis põuetaskust märkmiku.

„Te rääkisite midagi ühest puust?“ küsis ta ringi vaadates.

„Seal eemal,“ vastas mees noogutades ja osutas välgumihkliga sinnapoole. „Ma näitan teile.“

Nad läksid legendiku serval seisva vana vääändunud okstega männi juurde. Puukoorel olid selged jäljed, tõenäoliselt köiest, mille jäänused seal vedelesid.

Wisting võttis paar narmendavat köiejuppi ja lasi neil sõrmede vahelt läbi libiseda. Need olid valmistatud mingist sünteetilisest materjalist ja neil oli õrn rohekas toon.

„Paistab, et keegi oli siia kinni seotud, aga tal õnnestus end lahti rebida,“ sõnas vana mees ja tõmbas sügava mahvi suitsu. Kuiv tubakas praksus.

„Kui te siin esimest korda käisite, kas siis köit maas polnud?“ küsis Wisting ringi vaadates. „Te ei võtnud midagi?“

Mees tema ees raputas pead. Wistingu pilk libises üle ümbruse ja peatus Hammeri jalgade ees.

Kolleeg vaatas samuti maha ja märkas väikest surnud metshiirt.

„Uhh,“ ütles ta ja lõi tolle kinganinaga eemale.

Wisting kükitas, vaatas loomakese laipa, ajas end püsti ja lasi pilgul kaugemale rännata. Siis kehtas õlgu ja pöördus taas vana mehe poole.

„See koht on üsna eraldatud,“ alustas ta. „Te vist tunnete seda kanti hästi, et oskate siia tulla?“

„Siia ei satu enam-vähem kedagi,“ vastas vana mees nõustudes. „Vähemalt mitte praegu, keset suve. Sügisel on teine lugu. Siis on siin palju seeni, aga praegu on vaikne. Vähemalt tavaliselt.“

„Nii et te pole kedagi näinud?“

Vana mees raputas taas pead, võttis sigareti suust ning pigistas selle pöidla ja nimetissõrme vahel kokku.

„Muidugi võib see lihtsalt mingi loll nali olla,“ sõnas ta. „Noored teevad ju igasugu kummalisi asju, aga siis ma mõtlesin sellele käsipallitüdrukule, kes kaduma läks.“

Wisting noogutas. Ta oli mõelnud samale asjale.

2

Wisting kinnitas turvavöö, laubal mõtlik korts.

Kajsa Berg oli kadunud kaks päeva tagasi. Nädal pärast oma kahekümnendat sünnipäeva. Aasta pärast linna kolimist.

Noorest east hoolimata oli ta jätnud käsipalliväljakul tugeva mulje. Lisaks Larviki käsipalliklubile ka rahvuskoondises. Oma rõõmsameelse iseloomu ja õhetavate põskedega sai temast kiiresti meedia lemmik.

Nüüd küsisid kõik, kus ta on.

Teisipäeval, 18. juulil oli neiu lahkunud oma Langestrandi korterist, et Spensti trenni minna. Sinna läks jalgsi vaid kahe minutiga, aga kusagil selle lühikese vahemaa jooksul oli ta jäljetult kadunud.

„Mis sa arvad, kas see oli mõeldud talle?“ küsis Hammer Wistingut mõtetest välja tõmmates.

„Misasi?“

„See auk.“

Hammer andis gaasi ja keeras välja väikesest taskust maantee ääres, et jõuda ette haagissuvilat vedavast autost.

„Kas see auk oli sinu arvates mõeldud Kajsa Bergile?“ küsis ta oma mõtet lõpetades.

Wisting ei vastanud kohe.

„Sel juhul oleks ta seal sees lebanud.“

„Nii et me lihtsalt jätame tolle augu sinnapaika? Ei piira ala ära ega saada sinna Mortenseni koos varustusega?“

„Veel mitte.“ Wisting sättis armatuurlaua ventilatsiooni-avasid, nii et jahe õhk puhus otse näkku. „Mitte enne, kui oleme kindlad, et see on üldse kuriteopaik.“

Nad vaikisid. Wisting vahtis voogavaid põlde, kus niisutus-süsteemid töötasid täisvõimsusel.

„Kuramus, nii palav on,“ kurtis Hammer vaikust katkestades.

Ta osutas digitaalsele temperatuurinäidule spidomeetri all. „28 kraadi!“

Wisting nõustus temaga ja kummardus ettepoole, et raadiot valjemaks keerata, kui algas uudistesaaade.

„Larviki politseil ei ole endiselt mingeid vihjeid kadunud käsipalluri Kajsa Bergi kohta,“ teatas diktor. „Otsingud käivad juba teist päeva elamurajoonis, kus teda kaks päeva tagasi viimati nähti, kaasatud on koerad ja Punase Risti päästemeeskond. Politsei hindab jooksvalt, kas otsinguala tuleb laiendada.“

Wisting keeras raadio kinni hetkel, kui sõna anti välireporterile.

„Sõida tema koju,“ palus ta lühidalt.

„Kajsa Bergi koju?“

„Jah.“ Wisting ohkas, libistas käe üle põse ja tundis üksikuid teravaid raseerimata karvu. „Kuskil peab olema mingi juhtlõng, mis ütleb meile, kuhu ta kadunud on.“

Maja, kus Kajsa Berg elas, oli kunagi olnud Langestrandi viimane universaalkauplus, mis lõpuks suleti. Nüüd oli üks poepidaja Myhre järeltulijatest vana hoone renoveerinud ning laoala ja keldrikorrusel asunud pagarikoja korteriks muutnud, kaks ülemist korrust jäid talle endale.

„See on kolmas kord, kui politsei siia tuleb,“ teatas Stig Myhre.

Majaomanik oli lühikest kasvu mees, kelle hallid juuksed rippusid elutult üle kõrvade. Tema ninaseljal oli kühm, nagu oleks luu kunagi murdunud olnud.

„Minul on see esimene kord,“ vastas Wisting kannatliku naeratusega, samal ajal kui poepidaja järeltulija ukseleuku kallal nikerdas.

„Nii et te ei tea endiselt midagi?“ küsis majaomanik ust lahti lükates. „Mis temaga juhtus?“

„Ei,“ vastas Wisting ja tõmbas võtme lukuaugust välja. „Tuleme hiljem läbi, et teiega rääkida.“

„Veel küsimusi?“

„Te olete tõenäoliselt enamikule juba vastanud, aga ma tahaksin need veel kord üle käia.“ Wisting vaatas mehele kindlalt otsa. „Te olite viimane, kes teda nägi ...“

... *elusana*, oleks ta tahtnud lisada, aga hoidis end tagasi. Veel ei teadnud nad, mis oli juhtunud. Veel on lootust, mõtles ta ja astus sisse.

Algsest stiilist oli palju alles hoitud ja see andis ruumidele robustse ilme. Seinad olid krohvitud ja valgeks värvitud telliskivist, mida läbisid pruuniks peitsitud puittalad. Laest rippusid juhtme otsas kohtvalgustid. Talle hakkas silma, et korter tundus kummaliselt tühi, lausa alasti. Seina ääres seisis mõned pappkastid, nagu poleks Kajsa Berg jõudnudki päriselt sisse kolida ja sellest korterist kodu teha.

Wisting peatus elutoa keskel. Kaks suurt akent avanesid kagusse. Need olid täpselt parajal kõrgusel, et käed aknalauale toetada ja vaadata katuseid, mis astmeliselt mere poole laskusid.

Toa teises otsas oli kööginurk. Tööpinnalt paistsid tühi piimaklaas ja taldrikul poolik võisai. Sink sellel oli kuivanud ja servadest rulli tõmbunud. Üks kärbes tõusis lendu, täitis hetkeks toa suminaga ja maandus taas.

Muidu oli kõik korras ja puhas.

Põhirõhk oli toas suurel seinasektsioonil koos lahmaka televiisoriga, mida ümbritsesid DVD-plaatidega täidetud riulid.

Diivanilaul seisis vaas närtsinud lihtsa punase roosiga ja puuviljavaagen. Banaanidele olid hakanud tekkima pruunid täpid.

Roosi külge oli seotud kaart. Wisting astus lähemale ja võttis selle kätte. Esiküljele oli joonistatud tuksuv süda. Tagaküljel seisis klišeedest kubisev trükikirjas tekst armastusest.

„Sinu Kristoffer,“ luges Wisting valjusti.

„Tema poiss-sõber,“ lausus Hammer infoks ja võttis kausist õuna. „Kristoffer Berven. Peaksime temaga ilmselt varsti rääkima,“ lisas ta ja hammustas õunast ampsu.

Wisting noogutas. Mõtted Ingridile tuli kõrvale lükata ja see juhtum oma kontrolli alla võtta. Asjade praeguse seisu järgi jäi talle mulje, et kõik teised saavad toimuvast paremini aru kui ta ise, kuigi tema justkui peaks seda juurdlust juhtima.

„Teda huvitasid filmid,“ ütles Wisting kõvasti endale ja läks seksioonkapi juurde. Ta märkas, et kõneleb Kajsa Bergist juba minevikuvormis.

„Mida sa õigupoolest loodad siit leida, mida Torunn või Espen pole juba avastanud?“ päris Hammer.

„Ma ei tea,“ vastas Wisting teleka pealt musta märkmikku võttes. „Aga ma pean proovima temast pilti kokku panna, et paremini mõista, mis juhtunud on.“

Märkmikus oli hoolikalt koostatud nimekiri filmide pealkirjadest koos kuupäevadega, mis tõenäoliselt tähistasid ostuaega. Käekiri oli nurgeline ja mitmes kohas oli tekst raskesti loetav.

Vasakpoolses veerus oli järjekorranumber.

„178,“ ütles ta ja tõmbas riiulist huupi ühe filmi. Sellel oli esiküljel valge kleeps, millel olev number vastas numbrile ja pealkirjale märkmikus.

„Mh?“

„Tal on 178 filmi.“

Wisting pani märkmiku tagasi ja jätkas uurimist.

„See on üsna arusaamatu.“ Hammer matsutas õuna närides. „Ma ei mõtle filme, vaid seda, et ta lihtsalt kadus. Ta on noor, tervislike huvidega, tervislike harjumuste ja sõpradega. Heas vormis, käsipalliväljakul edukas, majanduslikult kindlustatud, tal on korralik poiss-sõber. Ta lihtsalt ei ole seda tüüpi, kes niisama jalga laseb.“

Wisting libistas pilgu üle seina, kus rippusid naiskonna ja mõne võistkonnakaaslase fotod.

„Just see mulle muret teebki,“ lausus ta ja silmitses fotot Kajsa Bergist ja veel ühest tüdrukust, mõlemad sama klubi vormis.

Nad seisis õues vihma käes, käed teineteise ümber ja naersid kaamerasse. Kajsa lühikesed mustad juuksed olid peadligi vihmaveest, mis ta nägu mööda alla voolas. Ent neiu naeratas säravalt. Täiesti muretult.

„Sellest hetkest alates uurime juhtumit kui kriminaalasja,“ jätkas ta. „Mitte lihtsalt nii, nagu oleks temaga juhtunud õnnetus, vaid et keegi on talle midagi teinud.“

Hammer hakkas midagi ütlema, kuid koperdas kassi toidukausi otsa köögitasapinna ääres maas. Kuivtoit paiskus üle põranda ja krõbises mehe jalge all, kui ta edasi astus.

„Persse,“ pahvatas Hammer, püüdes krõbisevaid tükke jalaga ühte hunnikusse lükata.

Wisting keeras talle selja ja läks magamistuppa. Tuba oli lihtne ja korras ning sama hele kui ülejäänud korter. Voodi oli piisavalt lai, et sinna oleks ära mahtunud kaks inimest, kuid sellel oli vaid üks jalutsisse volditud tekk. Seinal rippus mitu fotot käsipalliväljakult.

Wisting istus voodi servale ja tõmbas lahti öökapisahkli. Enam kui kahekümne viie aasta pikkune töökogemus politseis oli talle õpetanud, et just sinna peidavad inimesed tavaliselt oma saladusi. Kõige isiklikumaid esemeid, mille puhul nad ei taha, et teised neist teaksid või neid näeksid.

Ta teadis, et Torunn Borg ja Espen Mortensen olid eelmisel päeval korteri läbi otsinud, ilma et oleksid midagi märkimisväärselt leidnud. Siiski ohkas ta rahulolematult, kui avas sahtli ja leidis sealt vaid mõned juuksekuumid, niisutava kreemi, huulepalsami ja pastillikarbi.

„Siin on ta päevik,“ hüüdis Hammer kööginurgast.

„Päevik?“ kordas Wisting ja kargas püsti.

„See oli külmkapi peal,“ lausus Hammer. Ta seisis magamistoas uksele ja lappas väikest rõngaskõites märkmikku.

„Ei midagi põnevat,“ nentis ta ruttu ja ulatas märkmiku Wistingule. „Seal on lihtsalt üksikasjalikult kirjas, kus ja mis trenni ta on teinud ja kuidas.“

Wisting võttis märkmiku ja sirvis selle kärmelt läbi. Iga päeva peal olid märkmed treeningu tüübi, kestuse, hulga, aja ja enesetunde kohta. Viimane sissekanne oli esmaspäevast, 17. juulist, päevast enne tema kadumist: *8 x 3-minutilised löigud Bøkeskogeni metsas koos Minaga. Eilne õhtusöök Kristofferiga andis veel tunda. Mina vedas viimased kolm löiku. Lõpetuseks ujumine Farrise järves – vesi vähemalt 25 kraadi. Mõnus. Homme jõutreening.*

„Kes on Mina?“ küsis Wisting.

„Mina Kopstad,“ vastas Hammer. „Kas sa pole kursis või? Larviki käsipallinaiskonna uus väravavaht.“

Wisting ulatas treeningupäeviku Hammerile. „Me peame temaga rääkima.“ Ta ohkas. „Me peame rääkima kõigi võistkonnaliikmetega.“

Korter ei paljastanud midagi rohkemat. Seal polnud midagi, mis oleks neile juhtlõngu või jälgi andnud.

Wisting sulges ukse ja keeras võtit samal hetkel, kui helises tema mobiiltelefon. Esimene mõte oli, et kõne on Ingridilt, aga ekraanilt paistis, et helistab isa. See pani ka muretsema. Rinnust sähvatas läbi valu, nagu iga kord, kui isa helistas. Isa ootamatu haigus oli tulnud äkki ja üllatavalt. Ta oli alati olnud terve ja heas vormis ning neljakümneaastase arsti-praktika jooksul oli ta töölt mingi tervisemure tõttu puudunud vaid korra või kaks. Lihavõtete ajal oli teda ette hoiatamata tabanud infarkt. See oli olnud suhteliselt kerge ja kahjustused olid üsna väikesed, kuid ilmselt tekitas juhtunu isas aeg-ajalt depressiooni ja hirmu üksinduse ees.

„Kas sa tuled täna läbi?“ küsis isa.

Wisting ei vastanud kohe.

„Täna vist hästi ei õnnestu,“ vastas ta puiklevalt, siirdudes Hammeriga auto poole.

„Kas selle käsipallitüdrukku pärast?“ küsis isa. Wistingu juhtumite vastu oli ta alati huvi tundnud. „Kas sellest on nüüd saanud kriminaaljuurdlus?“ küsis ta edasi, enne kui Wisting vastata jõudis.

„Teda pole veel leitud,“ ütles Wisting naeratades. „Ma olen praegu tema kodus.“

„Hea küll, hea küll. Ma siis ei sega.“

„Sa ei sega,“ kinnitas Wisting. „Ma vaatan, kas saan homme läbi tulla.“

„Tee seda.“ Isa hää l kõlas mõttest, et poeg külla tuleb, juba rõõmsamalt. „Muide, kas Ingridist on midagi kuulda?“

„Veel mitte.“

„Kas ta ei peaks juba varsti helistama?“

„Peaks küll,“ tunnistas Wisting ja lõpetas kõne lubadusega proovida järgmisel päeval läbi astuda.

Kaks aastat tagasi oli Wistingu naine võtnud õpetajatööst vaba aasta ja sõitnud NORAD-i kaudu Sambiasse, et osaleda eelkõige noortele naistele suunatud haridusprogrammis. Nüüd oli talle tehtud ettepanek minna üle piiri Angolasse, et osaleda koos pagulasnõukoguga abiprojektis, mille raames jagati põgenikelaagrites õppevahendeid ja juhendmaterjale. See oli omamoodi õppekäik, et hinnata, kas programmist võiks kasu tõusta ka teistes Aafrika riikides. Ingrid oli sõitnud sinna auto ja kahe kaaslasega ning plaanis oli näha ka veidi Aafrika loodust. Teekond oli üle 2000 kilomeetri pikk. Wistingule see ei meeldinud. Riiki olid nelikümmend aastat räsitud sõjad ja konfliktid.

Ta ohkas ja torkas telefoni taskusse. Peatus hetkeks ja silmitses tänavat, mida mööda oli ilmselt kõndinud Kaja Berg. Tuli keskenduda ja oma mõtted juurdlusele koondada.

„Ma viin võtme tagasi ja räägin paar sõna majaperemehega,“ ütles ta ja osutas peaga maja poole. „Siis lähen jaoskonda.“

Nils Hammer sülitas ja istus autosse.

„Lepi mulle kokku kohtumine Kristoffer Berveniga,“ lausus Wisting veel. „Too ta õhtuks kohale. Tema ja see käsipallisõbranna.“

Hammer noogutas vastuseks ja pani mootori käima. Wisting vaatas, kuidas auto ära sõitis, keeras ringi ja koputas Stig Myhre uksele.

„Kas leidsite midagi?“ küsis majaperemees, andmata märku, et tahaks Wistingut sisse kutsuda.

„Ei,“ vastas Wisting. „Kas te oskate öelda, millal ta teisi-päeval siit lahkus?“

„Noh, tähendab,“ alustas Myhre uksepiidale toetudes. „Juhtusin temaga lihtsalt kokku. Vedasin aiavoolikut teisele poole maja, et taimi kasta.“

„See oli kell üksteist?“ katkestas Wisting teda ja sirvis oma varasemaid märkmeid.

„Jah, ma arvan küll. Igal juhul oli see enne seda, kui läksin tuppa midagi süüa võtma.“

Wisting noogutas, andes märku jätkata.

„Ta tuli korterist välja, naeratas ja ütles tere. Mina naeratasin ja ütlesin tere vastu. Ta ütles midagi selle kohta, kui kuivaks kõik oli läinud, ja mina ütlesin, et ega muud üle ei jää, kui vihma loota.“

„Kas ta ütles, kuhu ta läheb?“

„Omal moel,“ vastas Stig Myhre, samal ajal kui ta jalgade vahelt lipsas läbi musta-valgekirju kass ja jooksis murule. „Tal oli trennikott kaasas ja ma küsisin, kas ta tõesti jaksab sellise palavusega trenni teha. Tema vastas, et päev ilma trennita on päev ilma tähenduseta.“

Wisting noogutas ja jälgis kassi. See klappis sellega, mis nad olid välja uurinud neiu harjumuste kohta. Neli korda nädalas käis ta keset päeva spordikeskuses. See asus korterist vaid mõnesaja meetri kaugusel.

Siis Wistingu mõtted peatusid.

„Kas see kass on tema oma?“ küsis ta ja nookas peaga kassi poole, kes murul oma saba taga ajas.

„Ei, see on minu kass.“

„Aga kus on Kajsa kass?“

Stig Myhre vahtis Wistingule otsa.

„Seda küsis Kajsa ise ka,“ ütles ta. „Ta küsis, kas ma olen Nillet näinud. Kui ta oli mängudel või turniiridel, palus ta mul alati oma kassil silma peal hoida. Aga kui ma nüüd

järele mõtlen, siis pole ma ta kassi mitu päeva näinud. See on tegelikult imelik. Tavaliselt püsib too kass maja läheduses.“

Wisting kaalus mõttes, kas kadunud kassil võib juhtumis mingit tähtsust olla.

„Ja siis oli veel üks asi,“ lausus majaperemees. „Tuli just meelde, kui te kassi mainisite. Kajsa hüüdis teda, aga loobus üsna kiiresti. Siis läks ta välja tänavale, aga tuli tagasi ja läks korterisse. Mina olin roosipõõsaste juures. Tema oli toas ainult minuti ja tuli kohe jälle välja.“

„Nagu oleks midagi maha unustanud?“ pakkus Wisting.

„Jah, täpselt,“ vastas Myhre noogutades. „Ta toppis midagi kotti, viskas selle õlale ja läks. See oligi viimane kord, kui ma teda nägin.“

Kass oli tagasi ukselävel ja silis peaga hellalt vastu majapere-mehe jalgu. Stig Myhrel olid jalas pruunid sandaalid. Jalgade nahk oli kuiv ja kare, väikeste pragudega. Esikust paistsid ühed tossud. Need olid Myhre jaoks mitu numbrit liiga väikesed.

„Kas te elate üksi?“ küsis Wisting.

„Jah,“ kinnitas Myhre, kuid lisas siis, jälgides uurija pilku: „Tegelikult praegu on mul õepoeg külas.“

Wisting kortsutas automaatselt küsivalt kulmu.

„Kas ta on kaua siin olnud?“

„Umbes nädala,“ vastas Myhre kõhklevalt. „Aga tema püsib enamasti toas,“ lisas ta kiiresti.

„Kas ta praegu on kodus?“

„Praegu mitte. Läks ujuma.“

„Kui vana ta on?“

„Kuulake nüüd,“ ütles Myhre. „Ma saan aru, et ta võib tunduda teie juurdluse jaoks huvitav, aga sel päeval, kui Kajsa lahkus ja kadus, poiss üldse magas. Temal ei ole sellega mingit pistmist.“

Wisting naeratas rahustavalt.

„Mis ta nimi on?“

„Martin Ekdal.“ Stig Myhre ohkas tüdinult. „Ta on mu õepoeg Skienist. Sügisel saab 22.“

„Kas tal ja Kajsas oli mingeid ...?“

„Ei,“ lausus Myhre kiiresti vahele. „Martin püsib enamasti toas. Ta on ülakorrusel külaliskorteris, kus on puhkenurk ja vannituba. Nad pole teineteist õieti näinudki.“

Wisting üritas majaomanikult veel infot kätte saada, aga midagi olulist rohkem ei kuulnud. Ta võttis rahakotist visiitkaardi ja ulatas mehele. See oli uus tava, mille nad olid politseis kasutusele võtnud. Alguses oli ta nende nime ja telefoni-
numbriga väikeste kaartide asjus skeptiline olnud, aga ajapikku leidis, et need on päris kasulikud.

„Helistage, kui teile veel midagi meenub,“ palus ta.